DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 14den JULY, 1827. N. 28

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Mengelingen.

Overgangen van Mercurius en Venus over de schyf der Zon.

Van alle planeten welke hare loopbaan om den zon volbrengen zyn er slechts twee, namelyk Mercurius en Venus, die tusschen de aarde en de zon doorgaande, somtyds op de gloeyende zonneschyf als donkere lyfjes aan ons oog vertoonen; een bewys dat zy even als de aarde donkere bollen zyn, wier zyde welke de zon beschenen wordt, alleen verlicht is, terwyl de nacht heerscht op hare niet verlicht wordende zyde.

Vele eeuwen zyn er verloopen eer de menschen op het denkbeeld kwamen, dat zoodanig verschynsel kon plaats hebben, doch het bleef slechts een vermoeden: vóór de uitvinding der kykers kon men dit verschynsel niet of met moeite met het bloote oog alleen waarnemen, al hadde men het tydstip dier overgangen kunnen berekenen.

In het jaar 1610 werden de verrekykers te Middelburg uitgevonden. Prins Maurits van Oranje verzocht den uitvinder zyne kunst niet publiek te maken; hy zag in welk een gebruik hy er van zou kunnen maken in den stryd van Nederland tegen Spanje; hoe hy de bewegingen der vyanden zou kunnen bespieden op een afstand, waar zyne tegenparty met het bloote oog niets van de zyne kon vernemen; doch de uitvinder had zyne ontdekking reeds rugtbaar gemaakt en de faam deed haar best, om zulks wyd en zyd te verspreiden. Velen wilden echter niet gelooven dat het mogelyk was, dat een buis of pyp zoodanig kon ingerigt worden, dat men verafstaande voorwerpen zoo konde verduidelyken, dat zy digt by het oog schenen te staan. Galliläus zelf schreef aan een zyner vrienden, dat hy gehoord had dat men in Holland zulk eene uitvinding gedaan had, doch dat hy aan de waarheid twyfelde; doch weldra wist de groote man een heerlyk gebruik van die uitvinding te maken: het aanwezen der vlekken in de zon, der satelliten die Jupiter vergezellen, der bergen aan de lichtgrenzen in de maan, der schyngestalten of phases van Venus enz. heeft hy der wereld bekend gemaakt.

De beroemde Kepler, die de wetten ontdekt had volgens welke de planeten zich om de zon bewegen, had reeds gedeeltelyk voorspeld welke hemelverschynselen men zien zou indien men ooit een middel uitvond om verafgelegene voorwerpen voor het oog te vergrooten. Deze profetie werd dus vervuld terstond na de uitvinding der kykers. In het jaar 1629 berekende hy dat op den 7den November 1631 de planeet Mercurius over de zon zou gaan, doch hy stierf kort daarna.

Gassendi, een ander sterrekundige bereidde zich om op den door Kepler bestemden dag dezen overgang waar te nemen: ontvangende het zonnebeeld door een verrekyker, die door het luik van eene donkere kamer stak, op een bordpapier; nu kon hy op zyn gemak nagaan wat er zou gebeuren zonder zyne oogen te vermoeyen.

Weldra bespeurde hy een zeer klein zwart schyfje op het zonnebeeld. In het eerst dacht hy dat het eene gewone zonnevlek kon wezen, doch weldra zag hy het van plaats veranderen; zeer langzaam ging het over het middelpunt van de zonneschyf en naderde de rand, waar het verdween. Hy was verrukt van vreugde over den goeden uitslag dezer waarneming: "duizende jaren, zoo drukte hy zich uit, zyn er verloopen sedert het menschdom op deze aarde aanwezig is; millioenen sterfelingen zyn in het graf gedaald en ik ben de eerste der menschen die dit verschynsel gezien heeft. Na my zal de aarde missch en nog vele duizende jaren bestaan en Mercurius nog menigmaal over de zonneschyf gaan, (sedert 1631 tot nu toe is dit omstreeks twintig malen gebeurd) maar tot den jongsten dag toe zal dit verschynsel door de geleerden, die het nu kunnen berekenen, waargenomen worden."

In 1639 werd Venus voor het eerst op de zonneschyf gezien; door twee sterrekundigen in Engeland; zy namen dit verschynsel een half uur waar, toen de zon met Venus op hare schyf in zee onderging.

Van 1639 tot 1761 heeft er geen doorgang van Venus meer plaatsgehad; deze doorgangen zyn allerzeldzaamst. Toen er berekend was dat er in 1761 een doorgang zou plaats hebben, werden er geleerden naar verschillende plaatsen der aarde gezonden, want hunne waarnemingen moesten dienen, om vele gewigtige vraagstukken op te lossen, als de ware lengte dier plaatsen te vinden; den afstand van Venus van de zon, dien van de zon tot de aarde en andere planeten enz. In een woord de meeste astronomische berekeningen zyn op de waarnemingen van dien doorgang gebouwd.

Zoo werd ook de abt Chappe, van Petersburg gezonden naar Tobolskoy in Siberiën, om aldaar den overgang waar te nemen; het was winter en de reis met eene slede met honden er voorgespannen over de sneeuw ging voorspoedig; doch toen hy aan de rivier de Tobolks was gekomen, was censklaps de dooi ingevallen en het ys der rivier was hier en daar losgeraakt. Hy moest de rivier over aan welker over zyde de stad lag waar zyne instrumenten waren; hy beloofde de Russische boeren eene groote som gelds indien zy hem wilden overzetten, deze zeiden: voor al het geld der wereld willen wy ons niet op de rivier wagen, want eer wy op het midden zyn dan kruit zy reeds en het is met ons gedaan. Wat zou onze geleerde nu doen? Eene maand wachten tot de rivier vry van ys was? Dan was Venus al over de zon gegaan; die Mevrouw Venus was niet beleefd genoeg om haren overgang uittestellen, zy verlangde maar om den zonnegod Apollo in de armen te snellen; zy was blakende van minne, zegt Helmers in zyn dichtstuk op Cook. Alleen te reizen over eene rivier die half zoo breed is als het kanaal tusschen Curaçao en de Vaste Kust, die daarenboven nog met sneeuw bedekt was en waar hy geen beg of steg wist? Dit was ondoenelyk. Hy bedacht wat anders: hy ging in de Herberg en begon een praatje met de boeren die om de kagchel zaten. Hy vertelde dat hy een toverding of talisman had, die hem vóórzeide wanneer er gevaar was en wanneer niet; hierop wees hy hun zyn thermometer die met alkohol gevuld was, en dien hy zoo digt by de kagchel hield, dat hy boven de 80 graden Reaumur rees. Nu, zeide hy, als ik deze talisman by de rivier breng en het roode vocht blyft even zoo hoog in die glazen pyp, dan is er gevaar om over de rivier te trekken, maar krimpt het roode vocht in een, dan is er geen het minste gevaar. Toen bragt hy zyn thermometer by de rivier en zette ze in de smeltende sneeuw, waardoor het vocht tot ver beneden het vriespunt daalde. De boeren die geene natuurkunde verstonden, geloofden hem en voerden hem naar den overkant. Op het midden der rivier zynde raakte het ys van alle kanten los; de schotsen schoven op elkander en alles kraakte dat hooren en zien verging; onze geleerde zoo wel als zyne geleiders dachten dat hun laatste oogenblik daar was en bevolen hunne ziel aan God. Zy kwamen echter nog buiten alle verwachting aan de overzyde, doch naauwelyks waren zy aan wal of de geheele rivier was aan het kruyen. Te Tobolskoy, waar hy alles reeds in gereedheid vond, nam hy den overgang by een onbewolkten hemel zeer voorspoedig waar.

In 1822 heeft er weer een doorgang van Mercurius plaats gehad, doch de zon was toen onder den horizon van Curaçao.—De eerst volgende zal in 1832 plaats hebben.

Om den doorgang van Venus te zien, wier schyf op de zon gezien zes malen grooter is dan die van Mercurius en tevens veel schooner en belangryker is in alle opzigten, moeten wy wachten tot het jaar 1874. Als wy eens mogten vergeten om er naar te kyken en dat de overgang reeds geschied is, wanneer wy er aan denken, hetwelk ligt kan gebeuren door de drukte of vergeetachtigheid, dan behoeft zulks ons niet te spyten: wy hebben toch altyd weer gelegenheid om Venus te zien op de zon in de jaren 1882, 1996, 2004 enz.

DE ROOMSCH KATHOLYKE KWESTIE IN GROOT BRITTANJE.

Het zal den lezer bekend zyn dat de jongst geledene ministeriele onlusten in Engeland, haren oorsprong badden in deze kwestie; en dezelve is dus belangryk genoeg, om eenigzins naderbekend te worden.

In vroegere tyden hadden de Roomschen in Groot Brittanje menigvuldige pogingen aangewend om het Protestantsche gouvernement aldaar omtekeeren. Het buskruid verraad, waardoor zy den koning en het gansche Parlement in de lucht wilden laten vliegen; de moord van 80,000 Protestanten in Ierland en vele andere treurige voorvallen, uit Godsdienst haat voortspruitende, zyn genoegzaam bekend. Hierdoor zyn de Roomsch Katholyken in Groot Brittanje van tyd tot tyd meerder beroofd geworden van hunne burgerlyke vryheden, door onderscheidene Bills die in het Parlement zyn doorgegaan.

In latere tyden toen Godsdienst haat meer en meer plaats maakte voor verdraagzaamheid, is er veelmaals in het Parlement een voorstel gedaan geworden, om de Roomsch Katholyken in Groot Brittanje meerder vryheden te verlenen; hetwelk hun ook van tyd tot tyd is toegestaan.

Ten tyde van Napoleons overheersching was de Godsdienst haat tusschen de Roomschen en Protestanten verbazend verminderd: het vernietigen der monnikken ordes; het afschaffen van vele Feest of Heilige dagen; het toestaan dat Protestantsche Gemeenten in Roomsche landen kerken mogten stichten enz. hadden deze beide kristelyke sekten nader tot elkander gebragt.

In dien tyd van verdraagzaamheid werden op nieuw een Bill in het Parlement voorgedragen om alle wetten

tegen de Roomsch Katholyken te vernietigen en hen in alle opzigten gelyk te stellen in burgerlyke en godsdienstige vryheid met de Protestanten.

Deze Bill ging door in het Lagerhuis met eene groote meerderheid van stemmen; doch daar in het Hoogerhuis eene kleine meerderheid tegen de Bill bestond, zoo moest zy verworpen worden.

De Roomsch Katholyken hadden reden zich te vleyen, dat by eene herhaalde voordragt, het Hoogerhuis dezelve insgelyks zou aannemen.

Na den val van Napoleon vormden de vorsten van het Heilige Verbond het plan om de volkeren in domheid en onkunde terug te dompelen. Om dit hun oogmerk te bereiken, dachten zy dat het katolicismus het beste middel daartoe was: het Protestantismus, als uit deszelfs aard strekkende tot verlichting, was hun ondoelmatig en hatelyk. Hoe zeer het hun gelukt is, om Europa in duisterheid terug te brengen en het licht uitte dooven, is genoeg bekend, als men den toestand van Spanje, Italien, Griekenland, Oostenryk en Frankryk in overweging neemt.

Het katolicismus in de handen van het Heilige Verbond moest nu de Britsche Protestanten op nieuw hatelyk worden; daar zy bemerkten tot welk einde het gebezigd zou worden. Zy zagen in het naburige Frankryk (eene natie die opgeklaard was door de geschriften harer wysgeren) op nieuw kloosters in menigte verryzen; de hierarchie of priesterheerschappy weder op den troon geraakt; de opvoeding alleen in handen der Jezuiten; de Protestanten op nieuw vervolgd enz. Men dacht aan het gezegde in Lucas 23. vers 31.: "Als zy dit alles doen aan het groene hout (aan eene verlichte natie,) wat zal dan niet geschieden aan het dorre (aan Spanje, Oostenryk enz.")

Men werd bevreesd om de Roomsch Katholyken meerder privilegien te schenken, dat door den invloed van het Heilige Verbond zeer schadelyk kon worden aan de vryheid der Britsche natie.

Geen wonder dan, dat de Roomsch Katholyke Bill nu reeds twee malen is verworpen geworden met groote meerderheid van stemmen; en wel de laatste maal (Maart 1827) in het Lagerhuis zelve.

In zoo verre wy hebben kunnen bemerken bestaan de bezwaren der Roomsch Katholyken nog in de volgende:

Geen Roomsch Katholyk kan lid worden van het Hoogerhuis.—Eenige der hoogste posten in het burgerlyke (het militaire uitgezonderd) kunnen door hen niet bekleed worden. De Roomsch Katholyke ambtenaren zyn by het aanvaarden van hunnen post verpligt den Paus afte zweren.

In vroegere tyden bestonden meerder bezwaren tegen hen, die van tyd tot tyd uit den weg zyn geruimd geworden.

De Bill wegens het afzweren van den Paus is daargesteld geworden, wyl in vroegere tyden de Paus de Roomsch Katholyke ambtenaren in Engeland, welke getrouwheid aan het gouvernement hadden gezworen, dikwyls van hunnen eed ontslagen had.

De toelating van Roomsch Katholyke leden in het Hoogerhuis zal de meeste zwarigheden ontmoeten, wyl het Hoogerhuis de geestelyken van de Anglikaansche kerk benoemt, en de Roomsch Katholyke leden als dan deel zouden hebben in de benoeming der Protestantsche geestelyken, terwyl de Roomsche geestelyken door den Paus alleen kunnen benoemd worden. Indien de Paus dit regt aan den koning wilde afstaan, dan eerst zouden de Roomsch Katholyken in Engeland dezelfde voorregten met de Protestanten genieten.

⟵◎⟶

Vele bÿzonderheden aangaande voorname personen worden eerst bekend na hunnen dood. Zoo is thans eene belangrÿke bÿzonderheid bekend geworden van Alexander, Keizer van Rusland. Deze merkwaardigheid wordt door zÿne lÿfbedienden verzekerd volgens het getuigenis van latere Engelsche nieuwspapieren.

Alexander was een man van niet zeer fÿn oordeel en vol van vooroordeelen. Hÿ meende dat het fortuin hem vergezellen zou, als hÿ de broek van Napoleon zoude dragen. Hÿ wendde dan vele pogingen aan om een paar broeken te bezitten, welke door Napoleon gedurende zÿne overwinningen gedragen waren. Napje welke zich hiermede vereerd zag, wÿl hÿ dacht, dat zÿ bestemd waren om in een Museum bewaard te worden tot een gedenkstuk van een doorluchtig man, stond hem twee dezer broeken af. Deze broeken werden door Alexander in de laatste veldtogten ook bestendig gedragen en bevinden zich nog hoewel eenigzins gelapt in de garderobe van den overledenen keizer.

⟵◎⟶

De aannadering van den dood brengt de mensch dikwÿls tot bekering.

Eenige jaren te voren gedroeg zich de koning van Pruissen in alle opzigten als een waardig medelid van het Heilige Verbond. Zoo had hÿ verboden dat uit zÿn rÿk eenigen onderstand voor de Grieken gezonden zou worden; professoren welke liberale gevoelen koesterden, werden van hunne posten ontslagen, in de gevangenis geworpen en uit het land gebannen; en daar hÿ zeer wel in zag hoe zeer het Romanismus geschikt is voor eenen despotischen regerings vorm, trachtte hÿ, door het invoeren zÿner kerken agende, ongevoelig zÿne Protestantsche onderdanen tot de Roomsche kerk te brengen.

In zÿne nota aan de Spaansche Cortes zeide hÿ, dat zÿ door het afschaffen der inkwisitie en der monnikken ordes, den Godsdienst van zÿnen schoonsten luister hadden beroofd. In latere tÿden nu de ouderdom met gebreken is gekomen en Zÿne Majesteit door een been breuk den dood nabÿ is geweest, schÿnt die monarch tot geheel andere gevoelens gekomen te zÿn. Hÿ heeft toegestaan dat er in zÿn rÿk gelden tot onderstand der Grieken openlyk ingezameld worden; hÿ berispt den Hertog van Anhalt Coethen, om dat deze Roomsch is geworden en wenscht den graaf van Salm geluk in eenen brief, welke onlangs in de nieuwspapieren gestaan heeft, met zÿnen overgang uit de Roomsche tot de Evangelische kerk; en hÿ ondersteunt de Protestantsche gemeenten te Lucern en andere plaatsen tot het stichten van kerken en het betalen van leeraars.

De geschiedenis is rÿk in voorbeelden hoe de nabÿheid des doods den mensch de dingen dezer wereld uit een geheel ander standpunt doet beschouwen, dan wanneer hÿ een lang leven en gezondheid in het verschiet heeft.

Wÿ herinneren ons eenen dergelÿken trek uit de Vaderlandsche Geschiedenis, in onzen Stadhouder Fredrik Hendrik, Prins van Oranje. Zoo lang deze vorst zÿne mannelÿke krachten en gezondheid bleef behouden en roem hoogste in den strÿd tegen Spanje, deed hÿ alle pogingen om de aangevangene vredes onderhandelingen af te breken; doch toen de vermoeÿenissen en ontberingen in zÿne veldtogten zÿnen ouderdom zoo zeer vervroegd hadden en zÿne gezondheid geweken was, toen drong hÿ sterk aan op het sluiten der vrede; dat ook kort na zÿnen dood geschiedde.

⟵◎⟶

Men hoort en leest in onze dagen zeer dikwyls van zoogenaamde Missionarissen, die in verscheidene streken van Frankrÿk, en zelfs in de hoofdstad, zich ophouden.—Het doel dezer geestelÿken is genoeg bekend; en, helaas! reeds hebben zich hier en elders, vooral in het zuiden des rÿks, gevolgen hunner bemoeÿingen vertoond, die elken onbevooroordeelden menschenvriend bedroeven moeten. Het zal daarom voor vele Lezers niet geheel onbelangrÿk zÿn, eenen Missionair te leeren kennen, die voor bÿna vier honderd jaren in datzelfde land is opgetreden, vooral in Vlaanderen veel opzien baarde, en, terwÿl hÿ in deze streken bÿna als een God vereerd werd, daarentegen te Rome, den zetel des Christendoms, een tegenovergesteld onthaal vond, en voor zÿnen zendelings-ÿver op de allertreurigste wÿze heeft moeten boeten. Bÿ het berigt dezer oude gebeurtenis moge de lezer zelf vergelÿking maken tusschen het doel, hetwelk die vroegere Missionair en de hedendaagsche trachten te bereiken. Wÿ vergenoegen ons, met eenvoudig en getrouw te verhalen, wat men, uit goede bronnen, van deze geschiedenis heeft bekend gemaakt.

Thomas Conecte, een Engelsche monnik van de *Karmeliter orde*, werd voor een' van de grootste Predikers zÿns tÿds gehouden. Hÿ stond in zulk eenen reuk van heiligheid, dat overal eene groote volksmenigte hem naliep. Zÿne Apostolische reizen leide hÿ op eenen kleinen muilezel af. Verscheidene godsdienstige leden zÿner orde, benevens vele zÿner vertrouwdste leerlingen, vergezelden hem te voet; en een groot getal wereldlÿke personen volgde hem allerwege. De inwoners van steden en dorpen gingen hem reeds tegen, wanneer hÿ in derzelver nabÿheid kwam, en vereerden hem als eenen Apostel van Jezus, ja, als een van den hemel afgedaald wezen. Trok hÿ eene of andere stad binnen; dan hielden de rÿkste en aanzienlÿkste ingezetenen het voor de hoogste eer, zÿn muildier te mogen leiden, en hem naar hunne woningen te voeren. Zÿne leerlingen werden in de voornaamste huizen der stad opgenomen, en ieder inwoner achtte zich gelukkig, zulke gasten te mogen herbergen. Doorgaans woonden vÿftien tot twintig duizend menschen zÿne leerredenen bÿ; de vrouwen ten eener, en de mannen ter andere zÿde, door eene lÿn van elkander gescheiden. Hÿ predikte nooit in kerken, maar op de ruimste pleinen der stad, waar men spoedig een wel-versierd spreekgestoelte opsloeg. Vlaanderen was de voornaamste schouwplaats van zÿnen vromen ÿver. Vervolgens begaf hÿ zich naar Italie, waar hÿ, hoewel niet zonder den heftigen tegenstand te vinden, de Karmeliten van Mantua hervormde. Van Mantua reisde Conecte naar Venetie, alwaar hÿ buitengewoon wel ontvangen en algemeen hooggeacht werd. Ja zelfs de afgevaardigden van deze Republiek naar Eugenius IV. namen hem in hun gevolg mede naar Rome, om hem, als eenen man van groote heiligheid en godvruchtigen ÿver, den Paus aan te bevelen. Deze aanbeveling echter, hoe opregt ook gemeend, was den wakkeren man zeer nadeelig. Naauwelÿks was hÿ te Rome aangekomen, of men nam hem gevangen en maakte spoedig zÿn proces op. Men bevond hem schuldig aan de grootste ketterÿen, welke men in dien tÿd leeren kon. De afschuwelÿke Missionair had luide geroepen over de losbandigheid der geestelÿken en het hof van Rome; hy had openlÿk gepredikt, dat de Kerk, in Hoofd en *Leden*, eene geheele hervorming noodig had; hÿ had geleerd, dat men den Pausselÿken ban niet behoefde te vreezen, dat de godvruchtigen vrÿelÿk vleesch mogten eten, dat het huwelÿk den geestelÿken geoorloofd was, en dergelÿken. Om deze ongehoorde overtredingen werd hÿ, *ter eere Gods*! in het jaar 1434, openlÿk verbrand; doch de kettersche monnik onderging dezen ÿsselÿken dood met de grootste standvastigheid, dewÿl hÿ niet te bewegen geweest was, om zÿne gevoelens te herroepen.

Daar zeer aanzienlyke mannen, zelfs onder de Roomschen vrÿmoedig verklaard hebben, dat men dezen Conecte op eene onregtvaardige wÿze heeft laten ter dood brengen; ja zelfs een latere Karmeliter, Joh. Bapt. Mantuanus, hem voor eenen waren *Martelaar* verklaard heeft: is het zeer wel te begrÿpen, dat ook menig Protestantsch Schrÿver met achting aan dezen man gedacht heeft, bÿ het vermelden van zulken, die, vóór Luther en *Zwingli*, op verschillende tÿden, eene hervorming der kerk gewenscht hebben. Maar voor het overige mogen wÿ wel als zeker veronderstellen, dat er, onder honderd, die de geschiedenis der verbranding van Husz kennen, naauwelÿks een gevonden wordt, die van den, slechts 19 jaren later voorgevallen, marteldood van Conecte iets gehoord heeft: hoezeer ook deze monnik, zoo wel als Husz, verre boven zÿne eeuw schÿnt verheven geweest te zÿn.

⟵◎⟶

Verdraagzaamheid in Oostenrÿk.

De Protestantsche Gemeenten zÿn bÿna geheel aan de Roomsche Geestelÿken onderworpen. Hare voorgangers mogen den naam van Leeraars (*Pfarrer*) niet dragen, maar slechts dien van Herders (Pastoren); gelÿk ook hare Godsdienstige verzamelplaatsen geene *kerken* maar *bedehuizen* heeten. Alle betalingen moeten aan den naastgelegen Roomschen Geestelÿke geschieden, aan wien ook het houden der kerkelÿke registers, en het afgeven van wettige getuigschriften toekomt. Vóór het aangaan van huwelÿken, moeten de Protestanten een bewÿs van hun godsdienstig en zedelÿk gedrag aan dien Roomschen Geestelÿke vertoonen, in wiens gebied zÿ zullen geproclameerd worden. Bÿ gemengde huwelÿken ziet de Protestantsche party zich altÿd aan vele bepalingen onderworpen, en alleen de voltrekking derzelve door Roomsche Geestelÿken wordt voor geldende gehouden."

In Weenen bestaat, ja, nog een Protestantsch Consistorie, uit achtenswaardige mannen zamengesteld; maar het heeft Katholyke Raden tot Voorzitters, en mag zich gelukkig achten, indien het slechts zÿne oude vrÿheden en voorregten kan behouden. Zelfs de Protestantsche school staat onder het opzigt der Roomsche Geestelÿkheid. Aan het bouwen en onderhouden der Bedehuizen en Scholen neemt de Regering even weinig deel, als aan de bezoldiging der Herders. Hiervoor moeten de Gemeenten zelve zorgen, al zÿn zÿ ook nog zoo onvermogend. Gewoonlÿk hebben de Protestantsche Bedehuizen, volgens wettelÿke bepalingen, toren noch klok, noch eenig teeken; maar zÿ zÿn hierin alleen van de overige woonhuizen onderscheiden, dat zÿ aan de straat geen' ingang hebben, welke niet in den voorgevel staan mag, maar aan de achterzÿde gebouwd moet worden. Aan deze en dergelÿke bepalingen houdt men zich nog zoo gestreng, dat alle verzoeken, hoe redelÿk en gegrond ook, worden afgeslagen met het antwoord: hier geldt geene reden, maar de wet.—Zoo werd, bÿ voorbeeld, in het jaar 1815 aan de Protestantsche Gemeente te Goisern geweigerd, een verguld kruis op het dak van haar Bedehuis te plaatsen, geen

rond venster of kerkglas veroorloofd,ja zelfs verboden, in den achtergevel, geheel uit het oog en op eenen tamelyken afstand van den weg, een' fraai uitgebouwenen steenen ingang te maken.

IETS OVER JERUZALEM.

Jeruzalem wordt door driederlei soort van menschen bewoond, namelÿk, door Muhammedanen, Christenen en Joden.—Alle drie beschouwen deze plaats als eene heilige stad; van daar de naam *El-Chods, de Heilige*, dien alle bewoners van het land verstaan.

De Turken eeren dat gedeelte der stad, in hetwelk oudtÿds de tempel stond, en geen Christen of Jood kan zich, zonder levensgevaar, op den grond des tempels vertoonen. De titel *Chadei*, of Pelgrim, komt niet slechts dien Muhammedaan toe, die Mekka bezocht heeft, maar ook dengenen, die te Jeruzalem geweest is. Om een *Chadei* der eerste klasse te zÿn, moet men echter beide plaatsen bezocht hebben. De toevloed van Muhammedaansche Pelgrims is dus te Jeruzalem niet minder, dan die der Christelÿke, inzonderheid dewÿl dikwÿls gansche karavanen, die naar het graf van den Profeet trekken, hunne reis over Jeruzalem nemen.

Onder de Christelÿke Pelgrims moeten vooral de Grieksche genoemd worden, wier getal, ten tÿde van het Paaschfees', door elkander, omtrent vier duizend bedraagt: in den Kerstÿd en op Pinksteren is deze toevloed minder.

Vier weken voor, en even zoo vele na Paaschen,is het te Jeruzalem zeer levendig. Het getal der Armenische Pelgrims bedraagt omtrent acht honderd; enkele Kopten komen derwaarts uit Egypte en Abÿsinië. Men vindt hier weinig Latÿnen, dewyl er bÿna geene uit Europa komen; want de Engelschen en Franschen kunnen niet onder de Pelgrims geteld worden, dewÿl zÿ door geene godsdienstige beginselen, maar slechts door nieuwsgierigheid of zucht tot wetenschap, derwaarts gedreven worden.

Men zou natuurlÿk verwachten,dat vele Joden het land hunner vaderen zouden bezoeken, en de plaatsen van hunne heilige geschiedenis met een vroom en weemoedig gevoel betreden. Er trekt ook wezenlÿk een aanzienlÿk getal derwaart, maar deze zÿn meestal bedaagde mannen, die bÿ eene of andere familie een verlÿf zoeken, daar dan tot hunnen dood vertoeven, hunne geringe have aan dezelve maken, en reeds bÿ hun leven de plaats uitzoeken, waar zÿ begraven willen worden. Zÿ bezoeken dikwÿls deze geliefkoosde plekjes, bestellen zelve hunne grafzerk, en koopen van den Gouverneur eene begraafplaats in het dal van Josaphat, dat bÿna geheel met zerken bedekt is. Zulk eene plaats kost gewoonlÿk acht piasters. Van de drie honderd Joden, die jaarlÿks te Juzalem komen, keeren er nauwelyks vÿf terug; de overige blÿven hier om te sterven.

De Jodenstad, tusschen den berg Sion en den berg Akra gelegen, wordt door omtrent vier duizend zielen bewoond In dezelve liggen drie Sÿnagogen, maar die onder den grond, dewÿl in de Muhammedaansche staten slechts de Christelyke kerken boven den grond mogen staan

Het is merkwaardig, dat geen Jood tot de Muhammedaansche Godsdienst wordt toegelaten, voor dat hÿ zich bÿ laten doopen, en hiervan een bewÿs geleverd wordt, en dan kan hy den uitrp: "er is slechts één God, en Muhamm is zÿn Profeet," behoorlÿk uitspreken;want om een Turk te worden, wordt, behal de besnÿdenis, niets meer, dan deze lÿdenis vereischt.

Lÿst der aangebragte en onafgehalde brieven.

R Demerida	Dew. Jan Ster
F Robinson	S Lyon
J Debrot	J Henriquez
J F Hart	Jan Smit
J A Ximines	Capt. Johnson
A M del Camo Pirela	Maria Coepelo
B N y Naranjo	Joeé Terry
C Rosel	A Mattey
M L Troconis	J C H Johnson

Curaçao den 13den Jul 1827.

A. HELLMUN

Belast met de Post ditie.

BENJAMIN SUARES, JACOB MORENO HENRIQUESZ en ELIAO PENSO, Inwoners van het Eiland Aruba, maken mits deze aan het Geëerde Publick en hunne Vrienden bekend dat zy op den 5den Juny dezes jaars, aldaar, in eene Kompagnieschap getreden zyn, onder de Firma van E. PENSO, & Co. Zy bevelen zich het Publiek en hunner Vrienden aan, en willen hopen dat de genen die hen tot hiertoe afzonderlyk met derzelver vertrouwen vereerd hebben, daarmede zullen blyven aanhouden.

Curaçao den 13den July 1827.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—JULY.

9.	golet San José á la Palma, Castillo,	Maracaybo
13.	—— Anna Catharina, La Roche,	Puerto Cabello

UITGEKLAARD—JULY.

6.	brik Generaal Borgelle, Pontilius,
	golet Columbus, Chafee,
9.	golet Palatina Adelaida, Alis,
	—— Maria, Sicard,
11.	brik Olythia, Mailes,

Met de aankomst van vaartuigen, gedurende deze week, van de overkust, hebben wÿ niets verders kunnen vernemen wegens de aangelegenheden van Colombia. Volgens brieven uit La Guayra weten wÿ dat de President Bolivar op den 5den dezer op een Engelsch fregat naar Carthagena is vertrokken.

BOGOTA, MAY 17.

Congress met in this city on Saturday last for the dispatch of business. Its attention has since been chiefly occupied with the resignation of General Bolivar; and as we believe that upon the dicision of this question, the future prospects of Colombia greatly depend, we shall state what an impartial consideration of it has suggested to us, in the hopes that the affair be still pending when this is printed, it may not be without its use to those who have not already come to a determination; and if it be definitively settled before then, we are not unwilling that our sentiments upon such an occasion should remain on record. Experience will then justify or disprove our assertions; we thus exonerate ourselves from the responsibility which a departure from the measures we recommend entails on those who have advocated it, in case of its not being attended with the success they anticipated: while, should subsequent events contradict our suppositions, at the same time that we shall gladly acknowledge our error, we shall derive consolation from the very circumstances which have refuted them, and from the reflection that we did not refuse our humble, although useless exertions at a moment of difficulty and emergency.

The question of the resignation of General Bolivar, should, in our opinion, be considered in two points of view; first, as regards his country, and secondly, as regards himself. It is undeniable that during the late effervescence of popular feeling throughout the Republic, when it was feared that the decision of the points contested by the two parties could alone be effected by force of arms, the only individual that still commanded the respect of all, the only name that still exercised its influence over the impetuous spirits that were blowing the flames of discord throughout the Republic, when the interests of their country, the sanctity of the laws, the inviolability of the Constitution, all that the purest patriotism, the most earnest desires for peace and tranquillity could suggest, were invoked in vain—was that of Bolivar. We conjure our Representatives to bear this in mind; the state of Colombia, devided and torn as it has been by intestine divisions, requires that that man should be placed at the head of the government, who carries with him the powerful support of popular opinion. We have already had experience of the influence of the Liberator in allaying the fermention in which passions had arrived in the North; and public rumour has already informed us but too audibly of the necessity which may soon exist for his personal interference in the South. Can one single doubt exist as to the path to be pursued? Should we waste our time in discussing whether one measure should procede or follow another, when the eyes of all the people of Colombia are anxiously awaiting the decision of the one grand question,—whether general Bolivar is to be continued in the Presidency or not?—We are the more annoyed at this unnecessary delay, as doubts by this means are excited, suspicious aroused in regard to the issue, where in reality none exist, nor the least apprehension ought to be entertained, considering the prudence and patriotism which have been displayed by the Members of Congress hitherto, as to the final result of the discussions.

Viewing the question in its other light as personally regarding General Bolivar, we think but few words are necessary.—Considerable doubts have prevailed whether the Liberator would, if his resignation were refused by Congress, attend to the requisition of that Body to take the oaths prescribed by the Constitution. We know not upon what grounds they have raised these doubts—the former career of General Bolivar affords no matter for such presumptions: his public documents breathe the most profound respect for the Legislative Body, and his resignation is conceived in terms most flattering to it, and its authority is therein most earnestly invoked to heal the wounds of this distracted country. Can the Liberator President refuse his co-operation to so laudable an undertaking? Can we imagine for a moment, that the man who has sacrificed himself for the last seventeen years, has undergone the toils, the fatigues, the mental and bodily exertion we have witnessed, for the sake of raising the social fabric which is now threatened with dissolution, could refuse his aid to support and preserve the work of his glory, could calmly look on and witness the probable ruin of what had been acquired at the cost of so much blood and treasure? It is impossible: it is natural to suppose that the Liberator may be desirous to retire from the bustle and turmoil of office; but the additional sacrifice of a few years,peace and tranquillity is not to be put into competition with the calamities which are feared from his retirement, and the benefits which are confidently expected from his assuming the reins of government.—*El Constitutional.*

FROM AMERICAN PAPERS.

NEW YORK, MAY 18.

We are indebted to the politeness of a friend for the following letter from Genoa, the contents of which will be found amusing.—*Balt. Chron.*

THE "NEW MENECHMI."

One of these men is Genius to the other:
————Which is the natural man,
And which the spirit?—*Comedy of Errors.*

There is at present at Genoa a Corsican, a Major in the Sardinian Guards who bears so striking a resemblance to the Emperor Napoleon, as to have produced a considerable excitement among the military and others, who enjoyed the advantage of beholding his late Imperial Majesty. When the ex-Empress Maria Louisa was here, she saw this "Dromio" at the theatre, and she was so struck with the likeness, that she retired from her box, after exhibiting the powerful effect it had on her feelings. To render the similitude more remarkable, he usually dresses in the costume of Napoleon, and imitates his peculiar gait and demeanour. So great has been the excitement produced, that his Sardinian Majesty, with that sensitiveness so peculiar to petty despots, has lately ordered him away to take command of a regiment at Sarana. The first time I saw him, was at the *Cafe de Caria*; I was in company with a French officer who had served under Napoleon in his campaigns, and who behold him for the last time at the batle of Leipsick. "I perfectly remember the Emperor's appearance during that fatal day, (said my companion after pointing the Corsican officer out to me) and you may believe me, when I solemnly assure you that, were not Napoleon dead, my feelings are now such as to be tempted to exclaim "*vive l'Empereur.*"

MR. CANNING.

We cannot, at a period, when Mr. Canning is in the crisis of his fame, resist the temptation to transcribe a few sentences from a speech which he delivered in Liverpool during the election of 1816; sentences which seem to us to have a peculiar interest at the present moment:

"Gentleman, there is yet a heavier charge than either of those I have stated to you. It is, Gentlemen, that I am an adventurer. To the charge as I understand it, I am willing to plead guilty. As a representative of the people, I am one of the people; and I present myself to those who choose me only with the claims of character, (be they what they may) unaccredited by patrician patronage or party recommendation.—Nor is it in this free country, where, in every walk of life, the road of honourable success is open to every individual,—I am sure it is not in this place,—that I shall be expected to apologize for so presenting myself to your choice. I know there is a political creed, which assigns

to a certain combination of great families a right to dictate to the sovereign and to influence the people, and that this doctrine of hereditary aptitude for administration is, singularly enough, most prevalent among those who find nothing more laughable than the principle of legitimacy in the crown. To this theory I have never subscribed. If to depend directly upon the people, as their representative in Parliament; if, as a servant of the crown, to lean on no other support than that of public confidence,—if that be to be an adventurer, I plead guilty to the charge, and I would not exchange that situation, to whatever taunts it may expose me, for all the advantages which might be derived from an ancestry of a hundred generations."

MAY 21.

France.—The project of the law of the press, which had excited so much discussion in France, has been withdrawn by the ministry, after having undergone such alterations in the two chambers as to unfit it for the intended purpose—shackling of free discussion—This is a fresh proof of the growing spirit of independence in the French legislature. The *Quotidienne* of Paris, the organ of the Jesuits, bewails the elevation of Mr. Canning, as a blow to social order throughout Europe. The sorrowings of the Jesuits should be matter of rejoicing to the Liberals of all countries.

By extracts from the French papers, which are to the 13th, it appears that the Circé frigate had been despated from Toulon with sealed orders, which were not to be opened till she passed the Straits of Gibraltar.

Portugal.—There is nothing of any interest except the proceedings in the Chambers. A proposition had been presented in the Chamber of Peers, that a prize of twenty contos of reis be offered to the author of the best *project* of a civil code; but it was rejected. During a warm discussion relative to the admission of foreign corn, the galleries had presumed to interfere by the cries; on which the president ordered them to be cleared. A bill having been received from the Chamber of Deputies, the object of which was to erect a monument to Pedro IV. as a mark of gratitude for the charter, the committee of the Peers reported that no monument would be more suitable than the opening of a canal to join the Tagus and the Sadano. An impeachment of the ministry had been offered, but rejected as being unconstitutional in its form.

All fear of new disturbances from the insurgents had ceased.

Turkey.—It is asserted again that there is no doubt of the determination of the Russian Cabinet to come to a decisive arrangement with the Porte, relative to the affairs of Greece. Orders had been sent to the commanding general, it is said, to concentrate the troops, amounting to 100,000 on the Pruth.

Greece.—Madame Gouras, wife of the unfortunate general of that name, was killed, at the head of her troops, in the late sortie from Athens.

Persian Gulf.—Accounts from this quarter, received at Bombay, mention that a war had broken out between the Imaum of Muscat and the Sheikh of Bushire. No fighting, of any consequence, had yet taken place.

MAY 22.

Austria.—It is said that the Empress of Austria is to be crowned next month, at Prague as Queen of Bohemia. In case of the death of her Imperial consort, she will enjoy the revenues attached to the rank of Queen Dowager of Austria.

It is said that Austria will have on foot two Armies of Observation, of 60,000 men each, one of which will be placed in Italy, the other in Transylvania. Several regiments have already set out from Bohemia for Italy, where the army will be commanded by generals Rousseau, Trap, and Lenpart, who have just been promoted to the rank of lieutenant generals. It is thought, that the army in Transylvania is to support Russia, in case the Porte refuses the pacification of Greece.

MAY 23.

PRINTING AND PUBLISHING IN FRANCE.

[From the London Times.]

A private letter from Paris, dated March 3, says:—The project of a law against the press, presented to the Chamber of Deputies, had a double object. It was intended to give the death blow to the bookselling trade and to extinguish the journals.

A member of the Chamber of Peers, Mr. Daru, has published tables of all the publications which have issued from the French press from the year 1811 to 1825. In these tables he mentions the nature of the work, or the subject of which it treats, the number of sheets of which each work is composed, and the total number of sheets printed off. He likewise describes the various branches of industry connected with the composition or the commerce of books, the number of persons employed in them, and the total value of their productions. The following are the principal results of his researches:

The first element of which books are composed is rags or old linen. The quantity of this material annually used by the paper manufactories amounts to 91,660,000 lbs. Rags sell at 8 francs the quintal, so that the value of the whole quantity absorbed by the paper manufacturers amounts to 7,480,000 francs, or near 300,000*l.* sterling. The provinces supply seven-eighths of this material. At Paris it is collected in the streets. The number of persons who live by collecting it is about 4000, each of whom gains about 36 sous, or 1s. 6d. per day. The total number of individuals who support themselves by this kind of industry, at the rate of about 500 francs a year, is about 14,360.

There are in France 290 paper manufactories, having in all about 1,200 tubs. Each tub produces a day 8 reams of paper, which would amount in 300 days to 3,380,000 reams. Of the paper it is calculated that the quantity used by grocers, upholsterers, and other trades, unconnected with writing or printing, is 850,000 reams. In paper for writing or drawing the estimate, is 1,100,000 lbs. and in printing paper 980,000. The number of persons employed on an average in a paper manufactory is 15, which gives 18,000 for the 200 manufactories. We must add to this number the paper sellers and the individuals employed in carrying it from one place to another.

The number of type foundries is 350. The workmen employed in type founding and in the manufacture of stereotype, is 1,000. The annual produce of this manufacture is estimated in value at 650,000 frs.

The manufacture of ink at Paris alone occupies seven establishments, which make in the year 76,000 lbs. of ink. The average price per lb. is two francs, which raises the value of the whole to 150,000 frs.

Other branches of industry contribute to the manufacture of books. Thus at Paris there are reckoned 30 lithographic presses, 82 engravers in *toille douce*, 20 copperplate engravers, 9 wood engravers, 23 engravers of geography and topography, 17 music engravers, 300 card makers, and 5 illuminators of parchment.

The number of printers existing in France is 665; of that number Paris has 82. In the departments all of them are not occupied. In 1825 the number of presses in activity was 1,550. These 1,550 presses printing at the rate of two reams a day each, would give, for 300 days labor, 930,000 reams. But of this quantity two fifths only are employed in books. The rest is employed in printing for private business, or the public administration.

The 372,000 reams employed in books amount to 186,000,000 of sheets, or between 13,000,000 and 14,000,000 of volumes. Of this number the press of M. Firman Didot alone produces 400,000 volume.

Statistical researches, respecting the city of Paris, estimate the property of a printing office on an average ta 9333 francs each press. The 1550 presses would thus give a capital of 154,656,550 francs. They require an annually outlay of 2,825,030. Every press employs two pressmen and three compositors, making 7750 workmen, to whom we must add the foreman, the correctors of the press, and all those employed about a printing office. The estimate for the whole is 10,000. The foreman and readers gain weekly 45 francs, the compositors 4 1-2 francs a day, the pressman 4 francs.

	Francs.
Thus, 4650 gain in 300 days	6,277,500
3100 pressmen gain	6,720,000
2250 engravers, foreman, and correctors of the press	5,265,000
	15,262,500

The hot-pressing of paper employs 400 persons, who gain annually 202,500 francs.

To this amount we must add the remuneration given to men of letters, but this amount is comparitively small, as the greatest part of those works are re-impressions of books, the copyrigt of which has devolved on the public.

The number of binders, including their workmen, amounts to 1200. The most able gain 4 francs a day, and the rest from 2 to 2 1-2 francs. For 300 days they thus gain 960,000 francs. Adding to this sum, the price of the raw materials, and the profits of the masters, we have 2,240,000 francs. In fine, the annual produce of printing and paper, &c. amounts to 21,588,113 francs. This sum devided among 13,500,000 volumes, gives us the average price of each, 1 franc and 61 centimes. It is here that the trade of the bookseller begins. At Paris the number of booksellers is 664; in the departments 992. The books that remain unsold, the expense of carriage, and the profits of trade, raise each volume to 2 1-2 francs. Thence it follows, that the 13,500,000 volumes produce annually in trade the value of 33,750,000 francs.

MAY 24.

It is calculated that Watt's improvement of the engine is at present an annual saving of labour to Great Britain of 25 millions sterling!—And that, with a population of 14 millions, she is equal in resources, with assistance of the steam engines, to a population of 117 millions? This will explain the power and the rank which Great Britain holds among the nations of Europe, being in resources actually superior to all that could unite against her.

MAY 28.

Arctic Expedition.—In the following extract of a letter from a distinguished gentleman at Niagara to his friend in this city, our readers will be happy to find a confirmation of the intelligence, published in the Statesman on Friday last, that Capt. Franklin and his party had arrived in safety to their winter quarters, from the perilous enterprize of exploring the shores of the polar Sea. The public may soon expect an interesting account of these frozen regions:

"Your scientific friends will be pleased to hear that Capt. Franklin has returned safe with all his men to his winter quarters. What success he has had is unknown*—the bearer of despatches for the Naval Officer coming only from Penetanguishire, was unacquainted with particulars. Excuse this brief notice, which but for your general interest in the progress of science, I should not have troubled you with."

* Some intimations of Capt. Franklin's success are given in the article above alluded to, from the Detroit Gazette, authorized by a letter from the Saut St. Marie.

[From the National Gazette.]

Extract of a letter from an officer of the Mexican squadron, dated on board the "Libertad, April 20, 1827:—It is really amusing to read the various newspaper, accounts of the operations of our squadron. People a thousand miles off attempt to know and explain every thing. The fact is, that we on board only know that an order has been issued when that order has been executed. You may be satisfied that we have not been idle, when I inform you that notwithstanding the blockade of Laborde we have sent out small cruizers at pleasure, and could, whenever we pleased, go out ourselves. The prizes we have captured and destroyed amount in number to twenty one, some of them very valuable.

"A brig worth $150,000 was captured by the Bravo a few days since, and has been despatched to Vera Cruz. She was from Cadiz, laden with dry goods, and is called the Joven Marie, or Young Maria. The Bravo had another prize in company, a very fast sailer. We have also taken upwards of 200 prisoners. I regret to say that we have not been able to negotiate an exchange, and have therefore been under the necessity of sending many of them to Vera Cruz. Vives has acted with very little regard to the interests of the Island as many of the prisoners are captains of coasting vessels, and their places cannot be easily filled. They have taken a lieutenant and midshipman of ours, with a boats crew of ten men. They were risens upon by the prisoners they had taken (13 in number, and among them six captains) and taken to Havana, where they are treated well. We carry on a most annoying system of warfare; we enter their rivers and harbors, burn their vessels at their anchorage, land, march into the country, and play them all sorts of pranks.

The Spanjards do not know what the deuce to make of it, and are getting exceedingly alarmed; they know not where it will end. I am told that great dissatisfaction exists with regard to Laborde, who has actually done nothing but remain off this harbor with a force so very superior that it would have been folly in us in the extreme to have hazarded an action. Besides it does not accord with the views of government or our own to do so at present except with considerable advantage.

The Mexican government is highly pleased with all our operations, and our Commodore has received complimers and assurances without number, and what is more, whatever funds he may think proper to draw or send for, and unlimited power over the elements of the Navy.

Autentic list of vessels taken and destroyed on the coast of Cuba by the Mexican spuadron:

Brig Nuestra Señor del Carmen, cargo of wine and brand.—Hercules Gaditana, from Cadiz, with a cargo of dry goods, wine and oil: sold for $36,000—Joven Marie, from Cadiz, laden with dry goods: said to be worth $150,000—one other brig, name unknown. Schrs. Dichosa in ballast, sunk—Carmen Viejo, with a large quantity of machinery for a saw mill—Segunda Matilda, in ballast, sunk—La Josepha, in ballast, sunk—Andrea, sunk—Carmen, rum and molasses—Nuestra Señora de los Angeles, in ballast, sunk—Caroline, honey—San Juan, ven up to the prisoners—Fortuna, with mahogany—Fidelidad, mahogany—Llearta, salt and bread, sunk—Sandad, wine, brandy and sugar, cargo taken out, vessel destroyed—one other schooner, name unknown, destroyed—Good Voyage (Bien Viage) sunk—Montezza, from the coast of Africa, had landed her slaves Sloop San Antonio, salt, destroyed.

Brig 4; Schooners, 16; Sloop, 1—Total 21.

[From the Pensacola Gazette of May 4.]

From Commodore Porter.—We are informed that a gentleman recently from Havana, has brought the information that Commodore Porter has issued orders to his cruisers to capture every vessel containing merchandise bound for Cuba, and that in compliance with these orders he has destroyed nearly all the coasting trade of that island, and that none escape them, except the fishermen, who by the express directions of the Commodore are not molested. The gentleman further states that Commodore Porter made a requisition on the Mexican Government for $30,000 and in reply he received authority to draw for $60.000 and information that his drafts for any amount would be honoured. On which he drew for the $60,000; which drafts were actually negotiated in Havana.

We are further informed that the lieut. commandant of one of the cruizers (the Bravo) which had been captured by the Spaniards, having been imprisoned in Havana, Com. Porter wrote to the commander, that if he was not released on his parole, within 12 hours after the receipt of his communication, and treated as prisoner of war his rank was entitled to expect, that he (Com. Porter) would retaliate on every Spanish officer who might fall into his hands—that the lieutenant was accordingly released, and a gentlemen who is now here, dined with him at the house of an American merchant in Havana.